

ERC – PSOE, perspectives 2020

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 14 de gener de 2020
Amigues, amics,

Si no vaig errat, encara no us he manifestat els meus bons desitjos per aquest any que hem començat. Vagin per a tots i totes, curulls de salut, felicitat i paciència.

Aquestes passades festes han estat un aiguabarreig de família, amics, celebracions i tristeses. Hi ha hagut tot el bo i dolent de la vida. Per a més inri la política ha interferit de manera barroera. Ho podien haver deixat per més endavant; per a les vaques magres de gener, que és la que pateixen moltes famílies que, si han tingut sort, s'han pogut gastar la paga de Nadal. Però "Sant tornem-hi!".

No parlaré del temps, no! Precisament avui i els darrers dies han estat ben sonats, políticament parlant. Des de la sentència del Tribunal de Justícia de la UE a Luxemburg, certificant la inviolabilitat d'Oriol Junqueras, i consegüentment la de Puigdemont i Comín, per ser legalment eurodiputats des del primer dia de la seva proclamació com a tals, les tempestes no meteorològiques s'han anat succeint. La Junta Electoral Central, per 7 vots a 6, pretén inhabilitar el president Torra, sense tenir cap competència per poder-ho fer. Però ja sabem que a "Madrid" les competències se les adjudiquen a la seva manera. Tenim un Parlament democràtic i sobirà que és l'únic que pot elegir i cessar presidents de la Generalitat. Bé, com que els anomenats tribunals de justícia espanyols van rebent una garrotada darrere l'altra de part dels tribunals independents europeus, la JEC, l'Audiència Nacional, el Tribunal Suprem, el Constitucional i, no oblidem, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, ja es poden posar en remull perquè la que els vindrà serà sonada i amb audiència mundial.

Les negociacions entre ERC i el PSOE han estat cobertes, com

dèiem abans, per un estúpid vel, car els ciutadans de peu no tenim ni idea de què han parlat, ni dels acords presos, ni de si es compliran; aquesta és la qüestió. Jo tinc la meua opinió sobre el que diuen i fan ERC, JuntsxCat i la CUP, però em guardaré de fer-la pública en favor de la tan desitjada UNITAT independentista, el fet és que cada cop que hi ha una oportunitat partidista s'esmuny, no sé si per les rieres o també per les nostrades clavegueres catalanes.

El que compta és que Carles Puigdemont, Oriol Junqueras i Toni Comín són eurodiputats de ple dret. Els *justicieros* de Madrid ja poden dir missa. Han rebut clatellades de Bèlgica, Alemanya, l'ONU, Luxemburg ... Trigarà, però arribarà Estrasburg. La ràbia se'ls menja, per burros, i les seves revenges no els serveixen per a res. Fan mal, però piquen pedra molt dura, tan dura que no se l'esperaven i ja hi ha alguns d'aquests *justicieros* que entren en raó o fugen, com fugiran molts: *justicieros* i *politicastros* de pandereta.

El PSOE ha estat mitjanament hàbil quan ha ensarronat ERC i així pretendre dividir l'independentisme català, però no recorda que la força real de l'independentisme està al carrer, en la ciutadania, i aquesta vegada no afluixarem.

La d'avui (7-I-2020) al Congrés dels Diputats i la de la primera "intentona", ha estat una investidura no tan sols pels pèls sinó plena de vergonyes, sobretot per part de la dreta més reaccionària que ha perdut els papers, la vergonya i l'educació. El del PP, la de Cs i el de Vox competien per veure qui la deia més grossa, feien veure que s'enfadaven, però la realitat és que feien la cara de pomes agres del derrotat que, a més, ha fet el ridícul i ho sap. La presidenta del Congrés els ha posat al seu lloc defensant la llibertat d'expressió a la Cambra; recordem que per aquest motiu la presidenta del nostre Parlament, Carme Forcadell, és a la presó. No s'entén, però ho entenem ... La que m'ha agradat més ha estat Carme Bassa, germana de l'empresonada Dolors. Ha dit les veritats que calien i ha fet girar la cara al mateix Pedro

Sánchez. La Carme ha deixat veure clarament quina era la seva postura i com obeïa la disciplina de partit. Ara bé, ha vomitat damunt de tots els del 155 i jutges afins la porqueria que es mereixen sense recórrer a la barroeria del PP, Cs i Vox. Sembla que hi ha quelcom de criminal en les amenaces que havien rebut alguns diputats si votaven sí o abstenció, com tenen tot el dret a fer-ho. Us imagineu qui poden ser els criminals?

No vull donar-ne una de freda i una de calenta però, per acabar, vull ser franc. Crec que els grups independentistes catalans del Congrés haurien de procurar que no caigués aquest govern PSOE-Podemos, si no és que la fan molt grossa i incompleixen els acords que, uns i altres, diuen que han arribat sobre la taula de negociació entre els presidents d'Espanya i Catalunya. Si no hi ha reconeixement i respecte pel president Torra, si no es deixa anar Oriol Junqueras lliurement al Parlament Europeu, si no hi ha amnistia pels presos i exiliats polítics i si no es reconeix i s'exerceix el dret a l'autodeterminació, haurem de fer caure aquest govern, peti qui peti. Si compleixen, oblidarem la seva participació en el 155 i altres insults i ajudarem a fer que governin. Quan Catalunya s'hagi separat d'aquest Estat, serem amics de governs espanyols democràtics i respectuosos amb els drets humans.

Vostre,

Josep M. Boixareu Vilaplana